

Flashy Ice Cream: «El nou disc és dur i madur, no creiem que sigui música 'fast food'»

Parlem amb la formació de música urbana de Sabadell sobre el seu nou treball 'Hangover'

Flashy Ice Cream | Juan Miguel Morales

Ser jove i músic no és gens fàcil quan es viu en temps de pandèmia. Als membres de **Flashy Ice Cream** la covid els ha passat factura: les festes no són el mateix, hi ha poques possibilitats per a l'amor i gairebé no han pogut trepitjar cap escenari. Però cap d'aquests inconvenients els ha frenat les ganes per escriure noves cançons. El trio sabadellenc presenta *Hangover* (Delirics, 2022), el tercer àlbum després de l'èxit de *Don Gelato* (Delirics, 2020), amb el qual van guanyar el Premi Enderrock de la crítica a millor disc d'urbana.

'Don Gelato' el van haver de gravar en confinament. **'Hangover'**, en canvi, l'heu creat quan ja es pot sortir de casa.

Sneaky Flex (veu): És bastant diferent fer un disc estant en confinament que fer-lo quan pots sortir de casa. Amb aquest àlbum, a més, hem treballat amb productors de diferents estils i orígens musicals com **Sr. Chen**, **Lowis**, **Koalekay** de **31 Fam**, **Maken Row**, **Da Saintt**, **9K**, **Hugsound** i **Daax**, que forma part del grup. A l'anterior disc vam estar tancats en una bombolla,

treballant només amb el productor de **Flashy Ice Cream**. Ara, en canvi, hem tingut la influència d'altres músics i més gent que hi ha col·laborat.

Al tema "XDona" canteu ?un ENDERROCK em sembla poc'. El premi va suposar una pressió o un incentiu per fer nous temes?

S.F: El Premi Enderrock de la crítica no ens va generar una pressió, més aviat ens va donar una empenta per seguir endavant. És de puta mare guanyar un premi, però la pressió ens la posem nosaltres. No ens preocuparia gens guanyar aquest any una altra vegada, sempre està bé tenir un reconeixement, però no fem música per guanyar premis. Som bastant exigents, i el Gianca encara ho és més, sobretot amb les noies [RIU].

'Hangover' és el disc que us consolida?

S.F: És el disc més *heavy* que hem fet fins ara, tant en l'àmbit creatiu com de missatge o visual. Estem molt contents del resultat, però cadascú tindrà una opinió diferent quan l'escolti. Des del nostre punt de vista és el millor! Pel que fa al nivell de feina i creació, és el disc més madur de **Flashy**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7MVwDQOsfEw>

El so ha evolucionat notablement respecte a l'anterior. Està molt més produït.

Pol Giancana (veu): Ha estat un procés orgànic, un canvi que s'ha produït tot sol. Ens hem ajuntat amb altres productors i el resultat ha estat un projecte compartit.

S.F: Va ser el **Lowis** qui ho va impulsar des del principi de manera bastant natural, perquè va començar a fer els *beats* a l'estudi, i com que ve d'un altre estil ja va provocar un canvi des del principi. Ha estat en gran part qui ha impulsat la línia de l'àlbum. Després, amb la resta de productors, el rumb del disc ha anat variant.

Quins són els canvis més destacats del nou disc que cal apreciar?

S.F: És un disc dur i madur. No creiem que sigui música *fast food*.

P.G: A l'anterior disc partíem d'un camí que ja estava mig fet, però aquest és més arriscat. Toquem molts pals. És més eclèctic, sobretot pel que fa a ritmes.

En la música urbana hi ha dues tendències: qui parla del barri, molt vinculat al consum de drogues perquè ho ha viscut, i qui ho descarta perquè no és la seva realitat, com ha dit Lildami. De quina part sou?

P.G: Ni de l'una ni de l'altra. No ens englobaríem a la primera, com podria ser la **P.A.W.N. Gang** o **Pxxr Gvng**, però tampoc a la temàtica 'de sucre'. A més, l'estereotip que diu que si parles del carrer has de ser El Chapo no és cert.

S.F: Som en un punt intermedi. Expliquem el que vivim. La vida de **Lildami** i la nostra poden tenir punts en comú i diferents, no formem part de cap d'aquestes tendències.

Flashy Ice Cream Foto: Juan Miguel Morales

Darrerament s'ha popularitzat el drill, un estil de trap originat als barris del sud de Chicago definit per un contingut líric fosc, violent i nihilista. Hi esteu en contacte?

P.G: Realment crec que hi ha molta gent que fa drill i no ho viu, però en tot cas es nota a les lletres i en la imatge. A mi algú que canti i estigui fingint la seva situació no m'agrada, no cal parlar explícitament de delinqüència. Al final és com fer trap, un gènere que va sorgir a Atlanta i al principi només parlava de drogues, de violència i de qui la tenia més gran.

Després ha evolucionat i fins i tot es pot parlar d'amor, i això passa tant en el trap com en el drill. Per exemple, l'anglès **Central Cee** fa un drill sobre com coneix la seva nòvia.

En el panorama català hi ha drill?

P.G: Està molt verge. Hi té un lloc pel que fa a so, però el públic català no crec que l'acabi consumint. El nostre és un públic que normalment tira més per lletres festives, de festa major. Hi ha moltes coses que condicionen el que escolta la gent a cada territori. No sé si aquest so es farà popular, però la temàtica del Regne Unit o de Chicago no es pot transmetre, és una realitat diferent.

El trap ja sembla perfectament adaptat a la realitat catalana. Tot i això, la majoria de grups aposta per fusionar altres gèneres. Quin és el futur del trap?

P.G: La gent avança i al final la seva música també evoluciona. El trap, des del meu punt de vista, s'ha desgastat moltíssim, és la música que més ha sonat des de fa temps. Alguns músics

que van introduir aquest gènere a l'Estat espanyol, com **C. Tangana**, ja no fan trap.

S.F: El trap a Catalunya ha passat com una pinzellada. La **P.A.W.N. Gang** va ser pionera a escala estatal, però no s'ha consolidat. Les noves generacions ja no fan trap, han saltat al següent estadi, serà música urbana que es gravarà en un estudi sense instruments i que ja no serà trap.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=WqRtIC70HWM>

Cap on derivaran les músiques urbanes?

P.G: Al final tot s'haurà mesclat, es barrejarà drill amb dancehall, o potser sorgirà un nou estil que ho reventarà.

S.F: Crec que la tendència serà el pop urbà, a l'estil del porto-riqueny **Rauw Alejandro**, una fusió total. Estaria bé que el panorama urbà fos cada cop més potent. De moment ha pujat molt a Catalunya, perquè cada vegada hi ha més penya que rapeja i canta en català. L'escena s'acabarà fent molt més gran, perquè hi ha músics emergents que ens han sorprès molt, com l'igualadí **Rally Ray**.

I de dones?

S.F: Ahir mateix vam descobrir una noia que es diu **Julieta**, i que pot arribar a fer alguna cosa molt *heavy*.

P.G: Cada cop hi ha més dones en el panorama de les músiques urbanes. Analitzant el que passa als països de parla hispana, hi ha moltes dones que ho estan petant. Des de **Santa Salut** fins a **Elane**, **Soffia Gabanna**, **Las Ninyas del Corro**...

Flashy Ice Cream Foto: Juan Miguel Morales

A 'Hangover' seguiu cantant sobre festa i evasió en un moment en què tot està molt limitat per la pandèmia. Les restriccions influeixen en la vostra música perquè la festa també ha canviat?

P.G: És una putada, cada cop hi ha menys llibertat. No compraré mai el toc de queda, ens hem passat sis mesos havent de tancar-nos a les 10 del vespre, i això a nivell de salut mental és una bomba. La nostra generació jove necessitem estímuls i moure'ns, i per conèixer penya és molt pitjor. Barcelona cada cop és més salvatge i hi ha influït el fet d'haver estat tancats amb la llibertat rescindida.

S.F: De manera inconscient anem arrossegant molta càrrega mental, perquè ens culpabilitzen del problema pandèmic. Vivim en una falsa realitat.

C. Turu (dissenyador): Els problemes de salut mental entre la gent jove ja venien de molt abans. Vivim en un país amb un 40% d'atur juvenil. I si a les poques projeccions que tenim hi sumem una pandèmia, imagina't. La penya estigmatitza per tot: si parles de festa, si parles de drogues? Per crucificar-te sempre hi ha motius.

JOVES TOTA LA VIDA

Al tema "Cops" afirmeu que sou una generació que ha fet molt amb poc. A què us esteu referint?

S.F: Doncs que sense pràcticament cap tipus de recurs es pot arribar molt lluny, fins i tot a triomfar, fent-ho tot un mateix.

C.T: No hem tingut les oportunitats ni els recursos econòmics que hauríem tingut en una altra època. I ara mateix el futur és la cosa més incerta del món.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=NrBv59KaBb4>

Parleu d'una generació molt cansada perquè els joves estan precaritzats però a la vegada canteu que voleu 'viure joves tota la vida' ("XDona"). Com es conjuga aquesta contradicció?

C.T: Ens agradaria que una cosa no tingués a veure amb l'altra. Podem ser joves i tenir moltes oportunitats o en canvi podem viure en un lloc on no tinguem ni per menjar. Quan ets jove tens ganes de menjar-te el món, i nosaltres volem viure per sempre amb aquesta actitud positiva.

També parleu molt d'amor, però a diferència del disc anterior aquest és una mica més pessimista. Ha canviat la vostra concepció de l'amor?

P.G: Sí, una mica. La situació i el context social no és l'òptim per tenir una vida plena d'amor, perquè pràcticament no pots conèixer ningú nou. Com puc relacionar-me amb algú que m'interessi si en un mes només he conegut tres persones noves?

S.F: Jo m'he enamorat més, però és cert que fa uns anys la meva concepció de l'amor era més *happy flower*. Al final he canviat i he crescut, i el meu sentit de l'amor també ha madurat. He rebut més hòsties i ara escric i canto més des d'aquesta part.

A "3 anys" canteu que de vegades és difícil aconseguir el que s'espera de vosaltres i que l'amor no és per sempre. És la cançó més melancòlica de tot el disc. Què té d'especial per vosaltres?

P.G: La vaig escriure en un moment en què estava bastant fet merda, desenganyat en el tema emocional. No hi he donat gaires voltes, però parla del fet que tothom espera que ho rebentis, però la penya no sap què hi ha darrere. La família, al final, és el que queda.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=psVzAmr69A8>

A "Punk" -amb el Sr. Chen- us atreviu a parlar de la indústria musical...

S.F: Sí, parlem dels contractes que hi ha en el món de la música. A vegades ens hem trobat amb acords que són una merda. I, al final, el teu mànager és l'home dels nassos. En el món de l'*underground* ho has de petar molt si vols anar per lliure.

C.T: La indústria musical és un puto dinosaure. A Catalunya hi ha una part de l'escena on només pots arribar si ets molt important i, en canvi, moltes vegades tens un equip del paleolític al darrere. Has de convertir-te en **Bad Gyal** per poder tocar en una festa major si no tens un mànager. El circuit per fer bolos i tota la resta està totalment institucionalitzat.

El directe del disc, per sonoritat, apunta a ser molt potent. També fareu un salt endavant en els concerts?

S.F: La intenció és pujar de nivell i oferir un xou de l'hòstia. Volem cuidar-ho tot més. Fins ara sempre que hem començat una gira ha vingut la covid o hem tingut problemes.